

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 35 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamentele se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și Administrația: Strada Măcelarilor Nr. 21.

Se prenumără și la poște și la librării.

În București

primesc abonamente D. C. Pascu, Str. Lipsani 35

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscrise nu se înapoiază.

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Destul cu răbdarea!

Românul este chibzuit și îndelung răbdător. Suferințele duor decenii de veacuri ce au trecut peste el cu grozăvie fără păreche în istoria popoarelor, fără însă a-l pute frânge sau nimici. L-au oțelit, l-au învățat să steie liniștit și cumpătat, chiar și când trece prin cele mai grele timpuri.

Dar această calitate a poporului nostru, care mult a contribuit la conservarea și sporirea lui, adesea o vedem rău înțeleasă și perid exploatată de către adversari. De unde ea constituie o virtute, este luată drept slăbiciune, din care antagoniștii își deduc îndreptățirea, fie de a ne lua în bătaie de joc, fie de a conta cu noi, ca și când am fi o masă inertă, incapabilă de orice rezistență mai energică. Dar în cele din urmă nici nu avem să ne mirăm de adversari. Sînt chiar și între noi Români oameni, care își perd răbdarea, desperază în fața nesfârșitei indulgențe a poporului nostru, și ar voi, ba își dau chiar silință spre a-l face să se averse la acțiuni mai nesocotite însă mai energice.

Până la un punct oarecare vor fi avînd dreptate acestia dintre frații noștri. Chiar și virtuțile, exagerate în prea mult, pot să ducă la consecuențe fatale. Aceasta cu deosebire atunci, când dau adversarilor privilegiu să se folosească de ele în paguba noastră materială și morală.

În cazul acesta ne găsim de prezent față cu actualii depozitari ai puterii publice din Ungaria. Deși în multe privințe totmai față cu ei firea noastră chibzuită și îndelung răbdătoare ni-a indicat cea mai corectă atitudine ce putem observa între actualele stări de lucruri și ne-a ferit de fapte nesocotite, care numai lor li-ar fi venit la socoteală, totuși și aici, ca pretutindenea, rămâne adevărat, că cei prea mult nu-i sănătoși.

Față cu politica de stat inaugurată de supremația maghiară, situația noastră s'a dezvoltat până acolo, încât ca neam de oameni chibzuți ce sîntem, în mod necesar am fost siliți să ne punem în rezistență pasivă și să nu luăm parte la munca legislativă, a cărei răspundere nu voim să o primim.

Însă cât de rău este interpretată această atitudine a noastră! Actualii legiuitori ai Ungariei nu pot sau nu voiesc să înțeleagă adevăratele noastre mo-

tive, ci cred sau se fac a crede, că nu sîntem în stare să facem altă politică, ne lipsește maturitatea unui popor conșcui de drepturile și misiunea sa, și prin urmare peste noi se poate trece simplu la ordinea zilei.

Astfel apoi dinții cu atât mai ușor își aroagă dreptul de a monopoliza singuri dreptul, pe care noi nu voim să-l exercitem, cu atât mai ușor ne consideră de un obiect de exploatare și experimentare pentru scopurile lor. Ba ce e mai mult: În îngâmfarea lor merg atât de departe, încât nu se sfîșesc a ne arăta disprețul lor, a ne lua în bătaie de joc și a rosti cuvinte, înaintea cărora trebuie să rămânem umiliți și deșoși.

Așa s'a întîmplat bunăoară de repetate ori în noul parlament dela Buda-pestă. În decursul desbaterilor asupra răspunsului la mesagiul de Tron, s'au dis în plină și publică ședință a casei deputaților cuvinte despre Români, care trebuie să ne revolte și să ne și rușineze. Un deputat opozițional a contestat guvernului dreptul de a face politica „națiunii” pe cuvîntul, că mulți spriginitori ai sei au fost aleși de „Valachi”. Ori-cine trebuie să simțască batjocura reestor cuvinte. Presupunînd chiar, ceea-ce nu este adevărat, că Români au ales aderenții guvernului, mai rămîne deschisă întrebarea, că Români sînt ei cetățeni egal îndreptățiți, sau nicidecum paria desmoșteniți, în care reprezentanți nu au dreptul de amestec în afacerile publice?

În ședința dela 17 n. l. c., când cu scandalul provocat de autoritarismul presidentului, faimosul Desider Bánffy-pașa, alt deputat opozițional s'a strigat acestuia; că credea a se afla între Români dela Năsăud, unde poate face ce vrea!

În chipul acesta ni-se arată disprețul din partea acelor-ce pe socoteala noastră stăpînesc astăzi toată țeara și îi trag toate foloasele!

Ei bine, așa nu mai merge.

Persistăm a crede, că îndelunga răbdare a Românilor este o virtute. Persistăm a crede, că până acuma am făcut și continuăm a face cea mai bună politică ce am putut și putem face. Dar toate își au marginile sale.

Când vedem întîmplîndu-se asemenea lucruri, când vedem adversarii eșindu-și din pele și pe noi umilindu-ne, atunci datori sîntem a documenta, că nesfîrșită nu este nici îndelunga răbdare a Românilor, ci cu cât mai mare este, cu atât mai rău va fi

atuncea, când cei-ce abusează de ea îl va face să se și-o peardă.

Prilegiuri ca să facem aceasta nu lipsesc și nu vor lipsi.

Așa de pildă conferența din urmă a dat comitetului nostru central mandatul de a prezenta Maiestății Sale memoriul atât de viu dorit de opinia publică română, în care se se arete gravaminele, pretensiunile și lealitatea poporului român. Nu ne îndoiim, că comitetul cu posibilă grăbire își va împlini acest mandat. La rîndul seu însă, întreagă obștia românească este datoare a spriginii comitetul, pentru-ca această memorabilă acțiune să fie o imponentă manifestare națională, din care lumea să vadă, că Români până în cel mai mic sat de munte sînt conșci de ceea-ce vor, ear' dacă au fost și sînt atât de domoli în luptele lor, aceasta o fac, nu din slăbiciune, nu din nepricepere, ci tocmai din cel mai adevărat patriotism, pentru-ca nu voiesc să provoace conflicte și să agraveze și mai mult situațiunea destul de gravă a patriei comune.

Mai sînt apoi deci și sute de mijloace spre același scop.

Astfel de câte-ori se aud din partea contrară cuvinte sau manifestări dușmănesci sau umilitoare, Români în cadrul organizației lor de partid național trebuie să sară unul ca unul în picioare și prin adunări de popor și prin manifeste să arete, că nu vor suferi nici nedreptățile, nici batjocura nimerei.

Cu toate ocaziunile să ne arătăm ca element leal de ordine și de cultură, însă totodată ca un popor viguros și hotărît de a-și elupta drepturile ce i-se cuvin după lege și dreptate, atunci birfitorii vor amuși, dreptatea ni-se va face și cinstea cuvenită ni-se va da.

REVISTĂ POLITICĂ.

Sibiu, 10 Martie st. v.

Socire parlamentară.

Foile guvernamentale scriu, că desbaterile asupra bugetului anului curent se vor începe „probabil” în săptămîna viitoare. După-ce însă nu se poate ști ce dimensiuni vor lua desbaterile bugetare, guvernul, „pentru a întîmpina ori-ce eventualități”, va cere „probabil” o nouă indemnizare. Se știe, că guvernul a obținut deja o indemnizare de 5 luni, adică poate cheltui banii țerii până în Iunie după bugetul anului

trecut. Va să dîcă până în Iunie nu vom ave încă buget. Proastă perspectivă!

Din România.

Se telegrafează din București, că la 20 l. c. n. regele Carol a primit comisiunea camerei, care i-a prezentat răspunsul la mesagiul de tron. Răspunsul, redactat de dl T. L. Maiorescu, este, precum se știe, un scurt act de lealitate fără enunțaiuni politice mai însemnate. Regele a răspuns, că camera își va împlini misiunea sa adevărată, dacă își va pune toate îndările în serviciul intereselor țerii și va spriginii guvernul. La sfîrșit regele a amintit, că deși regina, din cauza sănătății, este silită să steie în străinătate, totuși cu sufletul și cu inima este de un cuget și de un sentiment pentru fericirea și mărirea patriei.

Crisa ministerială în Berlin.

Se telegrafează din Berlin, că prin întîlnirea împăratului cu Caprivi crisa s'a rezolvat întru atîta, încât ministrul de culte Zedlitz se va duce sigur, după-ce nu a putut fi înduplecat să se retragă demisia. Succesorul seu este mai probabil că va fi Nasse, fost subsecretar de stat la culte și actual president-suprem. Crisa cancelarului e încă pendentă. Știe, că Caprivi va rămîne cancelar imperial, va depune însă presiul ministerului prusian, este prematură. În această privință nu s'a hotărît încă nimic. Împăratul și-a rezervat hotărîrea până mai tîrziu.

Din Bulgaria.

„Daily News” află din Sofia, că guvernul bulgar va adresa celui turcesc o notă despre omorul lui Vulcovici. Se vorbește, că ambasadorul rusesc Nedlidoff a exoperat extradarea lui Șişmanoff prin amenințarea, că va părăsi Constantinopolul.

Revoluție în Venezuela.

Telegrame din America-de-Sud spun, că în mica republică Venezuela, care numără vr'o 2 milioane locuitori, în curînd va izbucni o revoluție generală, fără de a se ști încă din care motive anume. Se vede, că revoluția trece pe rînd prin toate statele Americii-de-Sud.

Din parlamentul maghiar.

Privitor la discuția adresei la mesagiul, despre ședința dela 21 l. c., a decea ședință în care s'a discutat asupra adresei, se știe, că pe la sfîrșitul acestei săptămîni discuția se poate ca să se încheie.

Se dă de altfel următorul raport asupra ședinței dela 21 c.

Cel dintîiu vorbitor a fost Kapotsy Jenő, care a început prin a combate aserțiunile lui Tisza asupra imposibilității schimbării pactului dualist. Polemizează apoi cu cele spuse de Jókai și Hegedűs, după-cum combate și proiectul de adresă al guvernului și termină declarînd, că primește proiectul prezentat camerei de Eötvös.

Miklos Gyula critică proiectul de adresă al kossuthiștilor și pe al apponyștilor. Se ocupă îndeosebi cu acest din urmă afirmînd, că șeful partidului național nu știe ce face, sau dacă știe, apoi cu rea voință vrea să inducă pe Maghiari în eroare. Amenință însă, că cei din majoritate vor să se-l pună la locul lui.

Hodossy Imre regretă, că vorbitorul de mai nainte a făcut discuții de persoane și nu de principii. După-ce se ocupă cu cestiunea modificării pactului dela 1867, despre care se dîcă că e posibilă, se declară partisan al lui Apponyi.

A luat apoi cuvîntul ministrul de finace Wekerle, care fiind unul dintre cei mai simpatici ministri chiar și în fața opoziției, a fost ascultat cu mult interes, doar' că a fost desinterrupt de Károlyi Gábor, Thaly, Pólonyi, Meszlényi și alții. Se ocupă pe larg cu proiectul de adresă al kossuthiștilor, despre care dîcă că nu au program politic. Despre proiectul lui Ugron dîcă, că e searbăd, ear' despre al lui Apponyi că stă pe base false, cum stă întreg partidul național, deoare-ce toate acele mari principii, cu care apponyști fac egomot, au fost demult nu numai primite, dar' chiar puse în viața practică a Ungariei de către actualul partid guvernamental. Apără apoi dualismul dela 1867, a cărui schimbare ar însemna revoluție.

Dinsul nu se speria însă de toul revoluționar al partidului kossuthist, deoare-ce are încredere în cuminția poporului maghiar.

Thaly: Dar' la 1848 poporul maghiar a fost beat? (Mare egomot în dreapta.)

Wekerle continuă a spune, că dacă ar veni la cîrmă kossuthistii, nici ei n'ar pune în practică ideile ce dîcă că profesază acum, ci ar face tot ca guvernul actual (ilaritate).

FOIȚA „TRIBUNEI”.

Doamna dela Carlière.

— Nevastă —

de

D. Diderot.

(Urmare.)

„D-ta ești un mișelăndru și cu nimic mai bun decît alții; eu nu mai dîc nici un cuvînt”.

„Îți promit, că nu voi mai rîde”.

„Dar' ai de grije”.

„Așadar: Jurămînte făcute înaintea altarului!”

„de atîtea-ori s'au călcat, încât eu nu mai cred deloc în împlinirea lor. De prezenta lui D-șeu ne temem mai puțin ca de judecata deapropelui. Apropie-te mai tare, dle Desroches! Aici e mîna mea. Dă-mi pe a d-tale și-mi jură iubire și credință eternă. Ia pe toți cei prezenți de martori. Dacă aș ave vreodată cauză binecuvîntată să mă plîng în contra d-tale, imputernicesc-mă să te pot da în judecata acestui tribunal. Dă-mi învoalea, ca să se poată aduna în casul acela și să te poată numi un trădător necredincios, un om nerecunoscător, perfid, de nimic. D-lor sînt prietenii mei și ai d-tale. Învoace-te ca în momentul, în care te voi pierde, să nu-ți mai rămînă nici unul. Și voi, amicii mei, jurați-mi a-l lăsa atunci în voia soției!” Atunci răsună în cele mai diferite voci și din toate părțile sale: „Mă învoiesc! Mă învoiesc! Jurăm!” Pătruns de beția băcuriei generale acoperi ca-

valerul, care ținea pe d-na dela Carlière îmbrățîșată, ochii, fruntea și buzele ei cu sîruri pline de foc. „Dar”, domnule! — „Mă rog, d-nă, ceremonia e trecută, eu sînt soțul d-tale, d-ta ești nevasta mea!” — „Între sîlbateci așa ar fi, da; dar' aici mai lipsește încă o mică formalitate. Într-aceea primește aici chipul meu. Fă cu el ce vei vol. Nu cumva 'ți-l-ai comandat și pe al d-tale? Dacă îl posezi, dă-mi-l și d-ta'. Desroches fi dete pe al seu. D-na dela Carlière 'și-l' înfipse în haină pe braț și permise, ca să fie numită d-na Desroches”.

„Sînt tare curios să aflu ce s'întîrît va ave tot lucrul”.

„Numai puțin răbdare. V'am promis să fiu cât se poate de amănunțit în povestirea mea. E adevărat însă, că chiar pe timpul acela te aflai în călătorie și departe de patrie. Doi ani, doi ani întregi a fost Desroches și soția lui cea mai fericită păreche de pe lume. Toți credeau, că s'au dires pe deplin, și așa și era. Amicii lui cei ușurateci, care au diseră de scena de mai sus, luându-o în ris, dîceau, că numai popa e acela, care aduce pretutindenea nenorocire, și că doamna dela Carlière a aflat după optprețede sute de ani secretul de a scăpa de blăstămului tainei a șesa. El avu un copil dela doamna dela Carlière, pe care voiu numi-o, până când 'mi-a conveni, doamna Desroches. Ea insistă să-l lăpteze însăși. Împregiurarea aceasta a fost însă cauza unui period lung și primejdios în viața tînărului bărbat, care nu se parea făcut pentru o asemenea dietă. Pe când își împlinea doamna Desroches cu atîta acumpătate datorințele ei de mamă, căuta

bărbatul ei societățile, avînd nenorocirea de a se întîlni cu una din acele femei seducătoare și violene, cărora în taină le e ciudă, când vîd undeva armonie, care lipsește în cercurile lor, și care par a căuta o tristă mîngăiere în aceea, că trag pe alții în ticăloșie, în care au cădut din vina proprie”.

„Așa o fi, dar' cu el stă altmintealea lucrul”.

„Desroches, care se cunoscea și pe sine și pe femeia sa, care o adora, o temea” —

„Ceea-ce e tot una” —

„Nu se mișcă ziua întreagă de lîngă ea. Copilul lui, pe care-l iubia până la nebunie, era tot așa de mult în brațele sale ca și într-ale soției lui, căreia se străduia cu ajutorul amicilor lor comuni să-i ușureze această muncă nobilă, dar' foarte grea, prin tot felul de distracții casnice”.

„Foarte brav”.

„Fără îndoială. Unul din amicii sei participase la nisce întreprinderi de ale guvernului. Ministerul îi datoră cu o sumă însemnată, care constituia aproape întreaga lui avere, și după a cărei reprimire se străduise de multă vreme, dar' fără succes. Atunci își descoperi năcăzul lui Desroches. Acesta-și aduse aminte de una din vechile lui cunoștințe, care, în urma conexiunilor ei finale, avea o influență foarte mare. Cu aceasta speră să poată ajuta amicului seu. Deocamdată tăch. Dar' deja în ziua următoare o cercetă și vorbi cu ea despre lucru. Bucuria de a vedea pe un bărbat așa de fin, pe care îl iubise odată cu pasiune, dar' îl jertfise unor planuri de mîrire, și de a-l pute servi cu ceva, era mare. După prima

vizită urmară altele. Femeia era foarte dragută. Pe partea ei era greșeala, dar' modul cum se purta era cinstit. Desroches stătă cîțva timp la îndoale, nescind ce să facă”.

„Eu dîc nu pricep pentru-ce”.

„Într-aceea parte fiindcă-i plăcea, parte din lipsa de activitate ori din slăbiciune, mai cu seamă însă din considerarea, că o astfel de teamă e nepotrivită”.

„Față cu o distracție, care n'avea să imoarte acum mult pe nevasta sa” —

„Va împuțina zelul respectivei față cu afacerea amicului seu și va amina succesul pertractărilor, se vedu îndemnat a-și uita pe un moment de soția sa și a înscena o mică intrigă, a cărei tănuire trebuia să fie pentru frumoasa lui tovarășe de mare interes. Urmarea a fost o corespondență. Ei se vedeau rar, dar' cu atît mai des își scriau. Și de o sută de ori li-am spus o celor amoroși: Pentru D-șeu, numai epistolele nu vî scrieți! Epistolele o să vî frîngă odată gîtul; mai curînd ori mai tîrziu ajunge vr'una în mîni nepotrivite. Ce nu se poate întîmpla! Încredete numai întîmplării, și năcăzul e gata”.

„Presupun însă, că nu 'ți-a creșut nime”.

„Și toți au ajuns din cauza asta în nenorocire; tot așa de bine Desroches, ca și alți o sută de mii înainte și tot atîția după el. Acesta își ținea epistolele într-o lădiță legată în cercuri și ferecată cu oțel. În oraș ca și la țară o ținea închisă într'un sărtar. Când călătoria, o grija într'un geamantan pe care-l ducea cu sine. Ei călătoreau și ajung la ținta călătoriei. Eșind din trăsura, Desroches încredință lădița unui servitor, ca să i-o ducă în odaia lui, în care nu putea ajunge, fără

trecînd prin odaia soției sale. Aici sare un cerc, lădița cade jos, coperișul se desface și o mulțime de epistole zac risipite pe jos înaintea picioarelor ei. Ea ridică cîteva din ele și se convinge de necredința bărbatului ei. Nici-cînd nu-și putea aduce aminte fără groază de acest moment. Ea-mi spuse, că întregul ei corp i-se scaldase într-o sudoare rece și că i-se păruase, ca și-cînd o ghiară de fier i-ar fi strîns inima și i-ar fi rupt internul. Ce o să ese din lucru asta? — Ce era de făcut? Ea-și reculese toate puterile, chemă toate rațiunea ei în ajutor, alege dintre epistole cîteva din cele mai compromițtoare, închise lădița și porunci servitorului să o ducă în odaia domnului seu, oprindu-l de a aminti cătră el cele întîmplate, altmintealea îl va alunga din serviciu. — Ea promisese lui Desroches să nu audă nici-cînd vr'o plîngere din gura ei, și se ținu de cuvînt; dar' o tristeță adîncă o cuprinsese, ea plîngea de multe-ori în ascuns, voia să fie singură în casă și la preumblare, mîna singură în odaia ei, nu vorbea nimic și numai cîteva suspinuri involuntare erau totul ce se audia dela ea. Desroches, pe care-l îngrijia dealtmintealea purtarea femeii sale, nu se temea chiar de ceva rău, reducînd-o la un fel de slăbiciune de nervi, cu toate-că femeile în starea ei nu prea au să suferă de așa ceva. În scurt timp însă scădu sănătatea ei într'un astfel de grad, că el se vedu silit a părăsi țeara și a se reîntoarce cu ea la oraș, cu care ocaziune ea se strădui să obțină dela bărbatul ei permisia de a face călătoria într-o prătură separată. Aici în oraș întregă ei purtarea însoțită de o astfel de rezervă și prevedere, încât Desroches, care

Acușă apoi pe opoziție, mai ales pe Apponyi, că în discuția referitoare la proiectul de adresă a făcut cestiuni personale.

Opoziția întrerupe și strigă, că Hegedüs a început cu cestiuni personale, atacând pe oposanți.

Apponyi Albert cere cuvântul în cestiune personală și în mijlocul ilarității generale spune cum Wekerle l-a învinovățit pe nedrept și cum l-a criticat chiar maniera. Speră însă, că zimbetul, ilaritatea chiar, cu care Wekerle a spus aceste, nu sînt decât preludiv la risul și ilaritatea ce învinuiri simpaticeului ministru de finanțe va deștepta în țară.

A mai vorbit, tot în cestiune personală, Horváth Gyula, după care ședința s'a ridicat la oarele 2.

După alegeri.

Drept răspuns la somațiunea părintelui protopop Constantin Gurban, publicată în nrul dela 5/17 l. c. al foii noastre, corespondentul nostru din cercul Pancotei ne trimite următoarele:

Nu mă pot mira din destul, cum de tocmai acum vine pâr. prot. Gurban și mă provoacă din nou să răspund la întrebările dînsului apărute în nr. 22 al prețuței „Tribuna”? Dacă pâr. prot. a cetit nrul 28 al „Tribunei”, a putut ave răspuns destul de clar la întrebările d-sale.

Cugetam, că va fi tăcut simțindu-se vinovat, dar' eată că din nou se ridică și mă numesc „mincinos și fără rușine”, dacă nu voi răspunde la întrebările puse de d-sa.

După pîrerea mea, ba și după a fiecărui om cu buu simț, am răspuns destul, ba era prea mult răspuns, dacă onorata redacțiune a „Tribunei” n'ar fi luat în considerare persoana pâr. protopop și ar fi dat la aparență tot răspunsul meu. Dacă așa de tare doresce dl protopop să-i răspund, bucuros o fac, căci a spune adevărul nu mă costă nimic.

Înainte de a răspunde vreau să constat, că dl protopop nu vrea să iese nici o notiță despre cele scrise de prezent despre d-sa, ci ține morțiș la provocarea d-sale din nrul 22 al „Tribunei”, care provocare o aduce în ediție nouă — puțin amplificată. Mai constatez, că scriind cele întemplete cu ocaziunea alegerilor, referitoare la persoana pâr. prot. Gurban, am fost sigur, că dînsul există ca atare și trăese, am scuit și aceea, că d-sa e un om deprins și cu învîțătură; deci mi-am adus aminte și de aceea, că făcându-se observare pentru ținuta sa necoresctă și chiar contrară hotărîrii conferinței din Sibiu, al cărei membru este și dînsul; însă a ăie-o în răspunsul d-sale, că cu două zile înaintea alegerii a fost în cauză oficioasă la Nadăș, — aceasta nu o credeam.

Dar' bine, fie și așa, că a fost în cauză oficioasă. Cum se potrivește însă, de chiar atunci se întâlnește — în Nadăș, la preotul Popovici — cu dl Tagányi, — tatăl fostului candidat.

Să ăiecm, că a fost întemplant.

Cum vine însă atunci, că d-sa se abate dela cauza oficioasă și recomandă poporenilor să voteze cu dl Tagányi? Cum vine, că din Nadăș merge la Tăuț în birt și ține vorbire poporului adunat, îndemnându-l să ăie cu Tagányi?

Aceste sînt lucruri adevărate de martor ocular în nrul 45 al „Tribunei”.

Să reviu la întrebările dlui Gurban.

Părintele protopop pretinde să-i răspund, că primit-a dînsul bani dela cineva?

Curioasă întrebare! Au nu se scie aceea, că la altfel de casuri nici nu se dau, nici nu se primesc bani în fața martorilor? Chiar să fi primit, nime nu scie. Eu însă nici într-o corespondență n'am amintit de bani, cu atît mai virtos n'am afirmat, ca pâr. Gurban să fi primit bani. Dar' că din convingere a lucrat, las să judece on. public. Pâr. Gurban de una se ține morțiș, ca să documentez că la care birt din Nadăș a fost. Aceasta s'a rectificat în nrul 28 al „Tribunei”, că nu în Nadăș a fost în birt, ci în Tăuț. Destul că el vorbea, că a fost în birt și birtul în care a corțșit nu importă.

Mă provoacă mai departe să documentez, că pe care preot și învîțător a îndemnat să voteze? Am răspuns, că pe toți aceia, care au votat. Altcum nu se poate explica, ca dînsii să voteze, cu toate-că superiorul d-lor l'a spus să fie pasivi, — dacă e drept. Dar' atunci nu-mi pot închipui, cum se întemplantă, ca subalternii pâr. G. să fie atît de neascultători față cu d-sa.

Una o răspund cu greu și anume: întrebare, că care unic vot — abstrăgînd preoții și învîțătorii, a mers la urnă îndemnat de dl protopop?

Pentru aceea nu pot răspunde tocmai clar, pentru-că se ăie: că pâr. protopop, în formă a corțșit pentru Tagányi, dar' în fond n'a făcut nimic. Și apoi de aici numirea de corțșire pricolicească, după-cum o numesc Ungurii din Pancota, aderenții sinceri ai lui Tagányi și care sciu foarte bine întemplantările dela alegere. — Dar' de altcum se explică singură de sine cestiunea, căci pînă-cînd pâr. Gurban a corțșit pentru Tagányi, subalternii d-sale — cu puține excepțiuni — au votat toți pentru Sojmosi.

Cu acestea cuget că am răspuns destul la întrebările puse de dl protopop Gurban, ear' din partea mea declar cestiunea de încheată, socotind că a fost destul de lămurită.

Corespondentul.

I. C. Brătianu.

Cetim în „Voința Națională” de Luni:

Ieri, Duminecă, 8 Martie s'a ăieut adunarea generală a acționarilor primei societăți de credit fonciar român.

Adunarea a fost presidată de dl D. Gr. Ghica, președintele consiliului de administrație, care a început cetirea ăării de seamă prin următoarele rînduri consacrate memoriei dlui Ioan C. Brătianu:

„Avem a deplânge cu țeara întreagă pierderea marelui bărbat al națiunii Ioan C. Brătianu, care a devotat întreaga sa viață intereselor țării și ale poporului. Nu este un ram al intereselor publice și al activității naționale, de care acest bărbat se nu se fi ocupat, și căruia se nu fi dat un puternic început sau un puternic avînt. El a fost unul dintre principalii fondatori ai societății noastre într-un timp, în care cei mai mulți nu avea încrederea în reușita acestei instituțiuni. El a fost unul din membrii cei mai activi ai consiliului de administrație în timp de aproape douăzeci de ani și a contribuit mult la mersul regulat și sigur, precum și la consolidarea instituțiunii

de stîmă mea. — De stîmă ta? — Foarte bine!”

„Doamna Desroches nu se reintoare pînă la timpul mesei. Oaspeții erau toți deja adunați și așteptau numai după ea. Abia apăruse, și eară se aude acea expresiune de admirațiune, de care nu se putuse feri bărbatul ei mai înainte. Domni și doamne o încungiură strigînd ca într'un glas: „Ean vedeți, ce frumoasă e!” Femeile îi mai potrivea ceva la pîrl de pe cap, care se desăcuse puțin, ear' bărbății, care stăteau în oare-care depărtare ca înmărmuriți de admirațiune, repetau între ei: „Întădever, nici-cînd n'a creat natura o femeie mai frumoasă și mai perfectă ca aceasta!” — „Dar', scumpă mea”, ăise Desroches, „tu pari de tot nepăsătoare față cu impresia ce o faci asupra-ne. Pentru D-ău, nu mai suride așa de dulce; un astfel de suris e în stare să ne răpăsoacă la toți mintea!” O umbră de dispreț pe fața ei a fost tot răspunsul; apoi se întoarse într'altă parte acoperindu-și ochii, care i-se umpleau cu lacrimi, cu batista. Muierile, care nu trec nimic cu vederea, șoptiau încet: „Oare ce are? Par' c'ar voi să plîngă!” Desroches, care le ghicise, puse mîna la frunte făcîndu-le semn, că e ceva cam bolnavă acolo.”

„Întădever, mi se scrise pe atunci despre răspîndirea faimei, că frumoasa d-nă Desroches, fosta doamnă dela Carlière, ar fi înebunit.” (Va urma.)

noastre prin consiliile sale luminate, prin experiența sa cea mare a țării și a instituțiunilor economice, prin simțul lui plin de dreptate și de nepărtinire. Numele lui Ioan C. Brătianu va rămîne etern scris cu litere de aur, precum în istoria națională, asemenea și în istoria societății noastre.”

Aceste rînduri au fost primite cu aplauze unanime de cîtră numeroși acționari.

În urma propunerii unuia dintre acționari, dl Barbu Bellu, adunarea a votat în unanimitate a bustul dlui Ioan C. Brătianu să fie așezat în localul societății.

ACADEMIA-ROMÂNĂ.

Vineri, după-cum am vorbit deja în numărul nostru trecut, M. S. regele însoțit de principele Ferdinand a mers la Academie, unde suveranul nostru a presidat ședința de deschidere a sesiunii anului acesta.

Înainte de deschiderea ședinței M. S. regele a rostit următoarea cuvîntare:

„Salut cu viaă plăcere, pentru ăntăia-oră în noul meu locaș, Academia-Română, a cărei dezvoltare este așa de strîns legată cu domnia Mea. În acest din urmă an, Academia a fost dureros încercată prin pierderea unora din membrii sei cei mai însemnați, de care țeara era mîndră. Faptele lor aparțin ăstăzii istoriei naționale; numele lor sînt înțipărite în inimile noastre; munca și energia lor însă vor rămîne ca o pildă frumoasă și un îndemn puternic pentru Academie, care trebuie să ăie acum un sbor încă mai mare, spre a pute deveni, în al doilea pătăr de secol, al întemeierii sale, cel dintăiu institut de cultură al Răsăritului.”

„Aceasta este dorința Mea cea mai arădătoare, pe care sînt sigur, că Academia o va împlini prin sirguința sa, putîndu-se rădăima totdeauna pe sprînginul Meu cel mai statornic.”

După această cuvîntare caldă și bine simțită și care a fost primită cu entuziasm și recunoștință de statul învîțătorilor țării, dl D. Sturaza, secretarul Academiei, a cetit următoarea dare de seamă:

„Sire!”

„Desvoltarea neamului românesc a trecut prin grele și dese furtuni. Numai credința ne-strămutată în viitorul seu i-a dat puțința de a străbate nenumărate stăvile ale timpurilor de restriște și de încercare. De aceea toate sfortările Românilor, în orice direcțiune a activității omenești, au fost necontentit îndreptate spre idea națională.

„În alte țeri mai bătrâne, care au isbuit a-și asigura temeinic existența și traiul, academiile reprezintă mai mult conlucrarea înfrățită a celor mai învîțați ai națiunii pe întinsul teren al științelor. La noi, academia are mai mult un caracter național.

„Limba și istoria sînt principalele ei ocupațiuni, căci limba și istoria ni-se contestau și ni-se contestă neîncetat.

„Nu au trecut 50 ani de cînd s'au făcut în București și Iași încercări serioase de a expulsa din școale limba românească, precum ea mai fusese expulsată în nefastul secol al Fanarioților.

„Dar' chiar ăstăzi, după constituirea regatului român, aceia care au întrerupt firul dezvoltării noastre naționale se încearcă a întuneca aședămîntul și rostul neamului nostru.

„Un învîțător al Eladei, într'o scriere tipărită cu mult lux în anul curent și destinată a fi foarte mult răspîndită, pretinde, că numirea de Fanariot se întinde peste naționalitățile Orientului-european și cuprinde în sine pe Români ca și pe Greci; caută să contopească familii vechi românești cu familii fanariote și merge pînă a declara, că domnia lui Alexandru Ipsilante, dela finele secolului trecut, a fost timpul de aur al ăerilor românești.

„Poporul român a căpătăt, ce e drept, un aședămînt puternic în timpurile noastre, dar' el simte, la mișcările inimicilor lui, că furtunile s'au alinat numai și că noue încercări îl așteaptă. Aceasta este cauza, că el s'a obișnuit a privi Academia ca o cetățue națională. Aceasta este cauza, că și Maiestatea Voastră chiar din ăntăiul an al domniei ați îmbrățșat cu căldură această instituțiune, ați privit cu plăcere însemnatele ei publicațiuni istorice și ați dat o puternică impulsione dezvoltării limbii prin fundarea marelui Etimologic al limbii române.

„Maiestatea Voastră veți asculta ăstăzi încheierea primei litere a alfabetului, cea mai grea, pentru-că cuprinde cele mai multe vorbe și pentru-că cu dînsa se începe o lucrare independentă și originală asupra limbii noastre.

„Interesul totdeauna viu al Maiestății Voastre pentru Academie se manifestă în fiecare an prin prezența Voastră și a moștenitorului tronului în mijlocul nostru. Ea este un îndemn nou și puternic ca Academia să rămîne vecinic focarul nestîns al ideii naționale purificate și întărite de soințe. Cu

durere privim numai, că ăstă dată nu vom pute aude răsînd în noul nostru local vocea cea blăndă și sonoră a ilustrei noastre Carmen Sylva. Unim ale noastre urări cu acele ale națiunii, ca suverana noastră să se întărească și să se învîșeze la cerul senin și la soarele călduros al patriei de origine a neamului românesc.”

La redeschiderea ședinței, care se suspendase pentru ăcece minute în urma unei erudite prelegeri a dlui B. P. Hașdeu, M. S. regele luă cuvîntul pentru a spune, că ădărușe bibliotecii Academiei o interesantă carte, cuprîndînd vignete ce înfăășează armele Munteniei din veacul al XVII-lea și tipuri cu port românesc din acel veac. „Timpul”.

CORESPONDENȚA

„TRIBUNEI”.

Hodoș, 9 Martie 1892.

(Un cor de plugari persecutat.) Voesc să Vă relatez despre înăsușirea cea mare a tuturor, mic și mare, tîner și bătrîn, locuitorilor din comuna noastră Hodoș pentru înfăășarea unui cor vocal, unicul mijloc, prin care ne mai putem și noi plugarii lumina, și prin care mai ușor se aprinde în noi simțemîntul de naționalitate prin dragălașele noastre cîntări naționale. Doritori de a vedea dorința noastră realizată, am și mers cu toții la brăvul nostru învîțător Petru Ciorogariu cu gîndul, ca să ăie asupra-și sarcina pentru conducerea acestui cor vocal, ceea-ce d-sa a și primit cu cea mai mare bucurie, declarîndu-se totodată, că va instrua pe unul dintre noi, ca să ne conducă în lipsa d-sale, spre care scop am și procurat din banii nostri o flaut și toate cele necesare pentru un cor.

Am rugat totodată și pe dl părinte Simeon Blajovan pentru a primi să fie președintele nostru, dar' nu sciu din ce cauză n'a voit să primească, alegînd astfel de președinte pe economul de aici Nicolae Vodă, unul dintre cei mai harnici bărbăți din satul nostru și care la toată ocaziunea s'a arătat, că e un bun Român.

Astfel constituții am și început sub conducerea sus amintitului domn învîțător a învîța unele cîntări naționale, ba în un timp relativ foarte scurt am învîțat și sfînta liturgie. Așa mergeau toate foarte bine, pentru-că nime dintre noi n'a cruțat nici timp, nici osteneală, nici alte mijloace pentru a vedea căt de curînd corul nostru pus în rîndul celorlalte. Dar' durere, că tocmai cînd mergea mai bine, ne vine porunca dela dl notar cercual, în care ne spune, că este autorizat din partea dlui protopop a interăice adunarea noastră pentru învîțarea cîntărilor naționale, amenințându-ne totodată, că la cas de nesupunere va fi silit a interveni cu gendarmeria, ceea-ce a și făcut, cu scopul de a se convinge, dacă ascultăm de porunca d-sale. Dl protopretor a și trimis în comuna noastră doi gendarmi, care au și durmit toată noaptea în casa comunală, pentru-ca la cas, dacă ne vor aude cîntînd, să ne ăie și să ne ducă legați înaintea stăpînilor.

Astfel amenințați am hotărît a nu ne mai aduna, pînă cînd se vor duce unii dintre noi la dl protopretor pentru a cere lămuriri cu privire la acest paș al d-sale; dar' se înțeleg, că d-sa n'ia răspuns cu amenințări, că la cas de nesupunere ne va scl el aduce la ordine. Ba ce e mai mult, învîțătorul nostru Petru Ciorogariu, unul dintre cei mai bravi și zeloși învîțători, era mai p'ac să ăie peardă chiar libertatea personală. Astfel cu durere de inimă furăm constrîinși a ne lăsa de datoria noastră.

N'as mai ăie, dle redactor, nimica despre toate acestea, pentru-că cu toții cunoașcem năravurile dlor stăpînitori de a sufoca orice mișcare ce ar contribui la dezvoltarea simțemîntului național, — dar' mare durere sufletească a cuprins inima tuturor, după-ce ne-am convins, că însuși dl preot Simion Blajovan a făcut arătare la dl protopretor, rugându-l totodată a opri convenirea noastră. — Multe fapte — nedemne de caracterul seu de preot a mai făcut acest părinte sufleteș, pe care însă am ăieut cu cale de a nu le mai face cunoscute publicității, pentru-ca să nu-l dăm obiect de ris dușmanilor nostri, care nu doresc alta decăt, ca în fruntea noastră să fie puși bărbăți slabi, pentru-ca astfel căt de curînd să ducă în deplinire opera lor de maghiarizare. — Nu sciu ău pînă unde vom merge, dar' aceea cu toții o scim, că dacă vom avé tot astfel de bărbăți în fruntea noastră, — care ei înșii se ne arunce în brațele dușmanilor, atunci cu drept cuvînt am pute exclama cu Măntuitorul nostru „perirea ta din tine, Israele”. Acestea am ăieut de datorință a Vi-le împărtăși, rugându-Vă a le și publica în unul din numeri viitori al prețuței ăiei ce-l redigiați.

Cu toată stîmă

Un corist în numele tuturor.

CRONICĂ

Dela Curte. Alăătieri dimineață la 7 oare M. S. Monarcul a plecat cu tren separat la Besnyő, unde se vor face vînațoare.

Consiliu de miniștri. Alăătieri după ameaă a fost un consiliu de miniștri care a durat mai multe oare. A fost de față și Szögyényi Marich László.

Din temniță. Amicul nostru, părintele Ioan Macaveiu ne scrie din Seghedin, că Duminecă în 20 Martie n. a fost eliberat din închisoarea, în care a petrecut dela 25 Decembrie 1890. Felicităm pe vrednicul tovarăș de luptă, cel mai greu lovit de urgia epocii de prigonire a presei române, că i-a dat D-ău putere de a vedea dulcea libertate, și îi dorim în viață succes în toate și mulțumirea, pe care atît de mult a meritat-o.

Numire. Diurnistul Wilhelm Zoppel a fost numit cancelist la pretura-supremă cerc. din Noerich.

Doi ostași români bravi. Înainte cu ăteva săptămăni, scrie „Luminătorul”, o căruță de regiment căra sorum de cărbuni de peatră dîntro fabrică de spiri în Timișoara, ca să-l așede pe locu unde se fac exercițiile militare de călărit. Dramul ducea pe o cale îngustă, între două ramuri ale rîului Bega. Căii se spăriară și turbăți se aruncară în valurile umflate ale rîului, dimpreună cu călăreți cu tot. Vădînd aceasta canonicierii Isaia Dobândă și Nicolae Tilvan, care călăririd supravegheiau terenul, se aruncară la moment în apă și mîntuiră din tot caii și călăreții, scoțîndu-i la uscat. Bravura această fiind relatată locurilor mai înalte ministrul de răboiu a distins pe braviu Români prin o adresă de laudă și a ăruit lui Isaia Dobândă 4, ear' lui N. Tilvan 2 galbeni.

Representanța orășenească a Sibiuului va ăie Sămbătă în 26 c. o ședință în sala dela magistrat sub preșidiul vicecomitetului comitatens în scopul întregirii prin alegere a postului de inginer orășeneșc.

Petrecere. Reuniunea de cîntări din loc „Typografia” va arangia Sămbătă seara în 9 Aprilie n. o petrecere împreună cu joc.

Sărbare comemorativă. Direcțiunea seminarului bis. evangelic din loc învîță la sărbarea întru amintirea lui Comeniue, ce va avé loc Luni în 28 Martie n. în sala seminarului.

Foc. Alăătieri la 9 oare seara au ars în Ocna-Sibiuului două ăuri pline cu nutret. O păreche de boi încă au cădăt jertfa focului.

Moralitatea în Ungaria. La ce grad de moralitate au ajuns cei căror li-s'a dat pe mână secul cu grăunțe al statului, se poate judeca și din faptul, că atăt fost preotul Eötvös Géza, ales deputat, căt și Füstös Béla, consilier ministerial, s'au sinucis, pentru că se dovedia tot mai mult, că au fost nise escroci.

Abate al Panonhalmului a fost numit în urma voturilor ce a întrînit Fehér Ipoly, profesor și director la benedictini. El este în vîrstă de 50 ani, tîner încă pentru înalta funcție ce-i s'a încredințat.

Papucii Mariei Teresia. Măne se va deschide la Oradea-mare o expoziție a lucrurilor de mână femeiești. Între alte curiosități ce se vor pute vedea aici va fi o păreche de papuci, pe care i-a purtat Maria Teresia. Ei au fost expuși din partea societății de anticități din Oradea-mare.

Mișcări electorale. La Huszt s'a pus, pentru alegerea parțială, candidatura ugronistului Györy Elek. Alăătieri candidatul i-a ăieut discursul. Program în piața cea mare a orașului. Se crede, că va fi ales și că contracandidatul guvernamental Fejér Miklós se va retrage.

Ceartă în familie. Opoziția stînga extremă, kossuthiști cu ugroniști au ajuns aproape la cuțit. Această din cauză, că la Kecskemét, unde fusese ales Ugron, după optarea acestuia, s'a pus candidatura lui Bartók Lajos, contra cărei kossuthiști au pus și ei un candidat, pe Bagi László. În favorul acestuia au fost alăătieri la Kecskemét se agite Eötvös Károly, Kun Miklós, Bodas, Vecsey și alți deduțați kossuthiști. În discursul ce a rostit, Eötvös a atacat cu vehemență pe ugroniști.

Revolță țărănească. „Magyar Hirlap” primește din comuna Orecso, lângă Trencin, scriea că mai mulți țărani, care se ăie a fi suferit de miserie, au dat năvală asupra unui proprietar de acolo și au dat foc casei și tuturor clădirilor din curte. Gendarmeria, care a alergat repede la fața locului, a arestat pe capii mișcării.

Necrolog. Primit următorul anunț funebrel: Ludia Todescu născ. Tomuș, preoteasă gr.-or. din Bucium-Cerb, președintă a reuniunii pentru înfrumășetarea bisericii din Bucium-Cerb, membră fondătoare a reuniunii femeilor române din Abrud și giur, membră pe viață a Reuniunii femeilor române din Sibiu, în al 40-lea an al vieții și al 25-lea al fericitei căsătorii, după lungi și grele suferințe, a ăi la 2 oare după prădă i-a dat nobilul su-

nici urmă de idee nu avea despre înstrăinarea epistolelor, nu vedea în ușoarele urme de desconsiderare, în apatia ei, în suspinurile ei furișe, în lacrimile ei reținute și în pofta ei cătră singurătate nimic altceva, decăt simptomele acelei indispoziții bolnăvicioase ce o presupunea la ea. Căte odată se încerca să o rețină prin statul lui dela lăptărea pruncului, dar' chiar asta era unicul mijloc de a amina o explicație între ea și bărbatul ei. Desroches trăia asadar mai departe cu femeia sa în deplină siguranță cu privire la secretul seu, cînd într-o bună dimineață apare dînsa înaintea lui cu mare demnitate și în aceeași haină și cu aceleași podoabe, cu care li apăruse în seara împreunării lor. Nobila ei ăieută înlocuia din abundență ce a fost pierdut în grațiile ei în urma durerii ascunse. Desroches se pregătia chiar să scrie la unica lui, cînd intră soția sa la el. O anumită confuziune îi cuprins pe amîndoi, dar' fiindcă amîndoi se pricepeau în arta de-a se prefăce, la ce și aveau un interes deosebit, ei veniră cîrînd în ori. „Dragă!” strigă Desroches, cînd o vădă, și cocoloai ca distras hărtă, ce frumoasă ești! Și ce gînd ai?, — Aș dori să ved ambele noastre familii la noi. Neamurile noastre, amicii nostri sînt invitați, și eu sperez înaintea de toate la prezența ta! — De sigur, dar' pe ce timp poruncesci? — Pe ce timp? — Pe timpul obișnuit! „Dar' tu ești cu umbrela și cu mînușile, vrei doară să ești?” — „Dacă n'ai nimic în contră?” — „Și permis e cumva să sciu, unde de duci?” — „La mama”. — Atunci te rog să o asigură

Publicare.

Hotărîndu-se din partea adunării generale a „Institutului Tipografic”, societate pe acții în Sibiu, liquidarea, tipografia și editura societății vin la vânzare. Doritorii de a le cumpăra binevoiască a-și înainta ofertele, care au se cuprindă prețul pentru toate sau numai unele obiecte, modalitățile de plată etc. până cel mult în **16 Aprilie 1892 c. n. 12 oare a.** în scris la Comitetul de liquidare al societății (strada Măcelarilor Nr. 21).
Sibiu, în 19 Martie 1892.

Comitetul de liquidare.

Banca generală de asigurare „TRANSILVANIA” ÎN SIBIU, fundată în anul 1868

asigurează prelungă condițiile cele mai favorabile:

- în contra pericolului de foc și exploziune clădiri de ori-ce fel, mărfuri, produse de câmp, mobili etc.
- pe viața omului în toate combinațiunile, precum: asigurări de capitaluri pe casul morții și pentru termur fixate, de zestre și de rente.

Dela fundarea institutului se plătiră:

Despăgubiri pentru daune cauzate prin foc	Sume asigurate pe viață
în a. 1869—1887 fl. 674,896.76	în a. 1869—1887 fl. 510,902.40
în a. 1888 „ 49,110.60	în a. 1888 „ 46,826.41
în a. 1889 „ 29,899.71	în a. 1889 „ 46,966.61
în a. 1890 „ 59,643.77	în a. 1890 „ 44,195.08
Suma fl. 813,550.84	Suma fl. 648,890.50

1,462.441 fl. 34 cr.

Conform bilanțului pentru 1890 fondurile de rezervă și garanție se urcă la
645.952 fl. 02 cr.

Prospecte și formulare se dau gratis.

Deslușiri se dau și oferte de asigurări se primesc prin Direcțiune în Sibiu, (Strada Cisnădiei Nr. 5, casa proprie), sau prin Agenturile generale și principale în Brașov (A. Schadt), Cluj și Arad, precum și prin Agenturile speciale în locurile mai însemnate.

A apărut și se află de vânzare
la Institutul Tipografic în Sibiu

SAVITRI.

Povestire indică din Mahabarata.

Traducere

de

G. B. Duică.

Cu o prefață de Ioan Slavici.

Prețul unui exemplar:

25 cr. = 50 bani.

(Cu trimitere pe post 5 cr. porto).

În editura „Institutului tipografic”
a apărut și se află de vânzare

Prăsirea pomilor

de

D. COMȘA,
membru în comitetul central al „Reu-
riunii române agricole”.

Prețul unui exemplar 12 cr.

Toemai a apărut:

Clara Milică

de

I. Turghenev.

Traducere din limba rusă
de

Enea Hodoș.

Institut Tipografic în Sibiu.

„MINERVA”

INSTITUT TIPOGRAFIC, SOCIETATE PE ACȚII ÎN ORĂȘTIE.

[1870] 1—1

Contul bilanțului.

Active:	fl.	cr.	Passive:	fl.	cr.
Cassa în numerar	330	58	Capital social	5000	—
Efectele fondului de rezervă	186	01	Fondul de rezervă	234	21
Acțiuni nevândute	525	—	Dividende neridicate	57	50
Inventarul „Librăriei”	4015	34	Creditori	6579	82
Inventarul „Tipografelei”	3736.64	—	Profit curat	757	86
după amortisire de 10%	373.66	—			
Inventarul „mobiliarelor”	428.36	—			
după amortisire de 10%	42.83	—			
Debitori	8828	45			
	12628	89		12628	89

Orăștie, la 31 Decembrie 1891 st. n.

Dr. Miha m. p., A. P. Barcianu m. p., Laurian Bercianu m. p.,
membru în direcț. director executiv. membru în direcț.

Bilanțul de față s'a aflat exact și în deplină conformitate cu registrele respective.

Orăștie, la 21 Martie 1892 st. n.

Comitetul de supraveghere:

Nicolau Andrei m. p. Petru Belei m. p. Ioan Branga m. p.

INSTITUT TIPOGRAFIC ÎN SIBIU.

Se află de vânzare:

Plicuri oficioase

adresate: direcțiunii financiare, — oficiului de dare r. u., — tribunalului reg. ca judecatorie a cărților funduare, — scaunului orfanal comitatens, — primăriei comunale, — judecătoriei cercuale, — protopretorului cercual.

község előljáróságától.

Sz.

A tekintetes
megyei árvaszéknek

Hivatalból.
Portomentes.

ügyben.

100 bucăți 50 cr.

mărima 14 X 21 1/2

Mersul trenurilor

pe liniile orientale ale căii ferate de stat r. u. valabil din 1-a Octomvrie 1891.

Budapesta—Predeal									
Tren de persoane	Tren de persoane	Tren de persoane	Tren de persoane	Tren de persoane	Tren de persoane	Tren de persoane	Tren de persoane	Tren de persoane	Tren de persoane
10.—	8.15	8.15	3.25	pl. Viena . . . sos.	3.—	3.—	7.20	6.20	9.15
8.30	1.50	3.20	5.50	Budapesta . . .	2.55	5.26	3.31	11.51	4.47
11.38	4.10	6.50	9.22	Szolnok . . .	12.06	3.46	1.16	10.09	2.24
2.12	5.51	11.53	12.57	P-Ladány . . .	2.25	11.04	8.47	12.09	9.45
3.58	7.06	1.—	1.50	Oradea-mare . . .	2.18	10.44	8.42	11.51	10.56
4.—	7.13	2.34	2.19	Mező-Telegd . . .	1.52	10.07	8.17	11.17	5.29
4.30	7.43	2.03	3.08	Rév . . .	9.30	10.42	10.42	10.42	7.32
5.22	8.18	3.19	3.46	Bratca . . .	1.26	9.10	7.51	10.23	4.47
5.45	8.37	3.57	3.57	Bucia . . .	8.51	10.06	10.06	10.06	7.42
6.05	8.51	4.29	4.09	Ciucia . . .	4.55	4.21	7.12	9.51	6.42
6.31	9.07	5.02	5.34	Huedin . . .	5.34	4.55	9.12	8.53	7.30
7.12	9.37	5.34	4.55	Stana . . .	5.51	12.17	7.02	6.11	8.43
7.29	9.49	5.51	5.12	Aghirș . . .	6.12	7.02	6.11	8.29	11.09
7.49	9.59	6.12	5.47	Ghirbău . . .	6.25	6.47	8.15	11.57	11.09
8.01	10.07	6.25	5.47	Nădejde . . .	6.39	6.47	8.15	11.57	11.09
8.14	10.14	6.39	5.47	Cluj . . .	6.57	6.57	8.15	11.57	11.09
8.29	10.37	6.56	6.—	Apahida . . .	7.01	6.57	8.15	11.57	11.09
8.46	11.10	7.01	6.18	Ghirș . . .	7.23	7.23	8.15	11.57	11.09
9.03	11.28	7.18	6.34	Cucerdea . . .	7.49	7.49	8.15	11.57	11.09
10.08	12.38	8.23	7.34	Uioara . . .	8.54	8.54	8.15	11.57	11.09
10.37	1.14	11.09	7.57	Vintul-de-sus . . .	9.23	9.23	8.15	11.57	11.09
10.56	1.21	11.17	7.57	Aid . . .	9.54	9.54	8.15	11.57	11.09
11.04	1.29	11.26	8.22	Teiuș . . .	10.07	10.07	8.15	11.57	11.09
11.28	1.54	11.54	8.38	Orăciune . . .	10.45	10.45	8.15	11.57	11.09
11.45	2.13	12.18	8.48	Blaj . . .	11.01	11.01	8.15	11.57	11.09
12.13	2.13	12.58	8.48	Micăsasa . . .	11.57	11.57	8.15	11.57	11.09
12.44	2.13	13.28	8.48	Copșa-mică . . .	12.06	12.06	8.15	11.57	11.09
12.59	2.13	13.43	8.48	Mediaș . . .	12.24	12.24	8.15	11.57	11.09
1.35	2.13	13.58	8.48	Elisabetopol . . .	12.41	12.41	8.15	11.57	11.09
1.51	2.13	14.13	8.48	Sighișoara . . .	12.58	12.58	8.15	11.57	11.09
2.12	2.13	14.28	8.48	Hașfalău . . .	13.15	13.15	8.15	11.57	11.09
2.31	2.13	14.43	8.48	Homorod . . .	13.32	13.32	8.15	11.57	11.09
3.04	2.13	14.58	8.48	Agostonfalva . . .	13.49	13.49	8.15	11.57	11.09
3.46	2.13	15.13	8.48	Apătia . . .	14.06	14.06	8.15	11.57	11.09
4.04	2.13	15.28	8.48	Feldioara . . .	14.23	14.23	8.15	11.57	11.09
5.26	2.13	15.43	8.48	Brașov . . .	14.40	14.40	8.15	11.57	11.09
6.10	2.13	15.58	8.48	Timiș . . .	14.57	14.57	8.15	11.57	11.09
6.41	2.13	16.13	8.48	Predeal . . .	15.14	15.14	8.15	11.57	11.09
7.17	2.13	16.28	8.48	București . . .	15.31	15.31	8.15	11.57	11.09
8.—	2.13	16.43	8.48		15.48	15.48	8.15	11.57	11.09
12.20	5.15	10.05	2.00		16.05	16.05	8.15	11.57	11.09
1.41	5.57	3.01	2.19		16.22	16.22	8.15	11.57	11.09
2.26	6.29	3.81	3.01		16.39	16.39	8.15	11.57	11.09
8.50	6.29	9.80	3.81		16.56	16.56	8.15	11.57	11.09
Murăș-Ludos—Bistrița									
4.—	6.48	9.59	7.21		4.—	6.48	9.59	7.21	4.15
6.48	9.59	7.21	1.16		6.48	9.59	7.21	1.16	1.16
9.59	7.21	1.16			9.59	7.21	1.16		

Nota: Oarele însemnate în stângă stațiilor sunt a se ceti de sus în jos, cele însemnate în dreapta de jos în sus. Numerii încaușurați cu linii groase însemnează oarele de noapte.

Editura și tiparul Institutului Tipografic, societate pe acții în Sibiu, sub responsabilitatea lui Ioan Popa Necșu.